

αν και "Αγγελον της Αγάπης"—το Θεσσαλικό Μενεξεδάκι με τον Θεσσαλικόν Τάκινθον, Μενεξεδάκι Μπουκετάκι και Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα—ή Μικρά Βιολιότητα με τον Μικρόν Βιολιότην—το Κορινθιακόν Κέμα με τον Γρανικόν, Λοξίαν, Μικράν Ανθοκόμον, Γυμνάσιον Χίου και "Αγγελον της Εύτυχίας"—ο Σταυρός "Ορίων με την Φθινοποποιήν Νέκτα, Χιδικήν Βραχίην, Γλυκειαν Καρδιαν και Κίτρινον Ντόμιον—το Κύκνειον Άρωμα με την "Ιδανικήν Γλυκίστην, Γλυκειαν Πατρίδα, Κιονκιουρίστην, Παριστριαν και Μέμφιδα—ή Κοπηλάτις Κύθρον με την "Ελπίδα, "Ακτίνα της "Ελευθερίας, Φουγάρο της Εύγενίας, Διοπτοροροδοσαν και Σπαρτιατικόν Ζωμόν—ή Τυφλόμυγα με το Ποτικονήσι Κερκύρας, "Αγγελον της Αγάπης, Ζουλέικαν, Βέν Ζώην και "Ανθος της Κερκύρας—ο Σταυρός της Θαλάσσης με την Μόνοιον, Τρεμοσβήνον, "Αστέρι, "Εσμεράλδα και "Στραβοβόλο—ή Κυκλαμιά με την "Ορειροπόλον Ψυχίην, Τσιγγαρέλαν και Γλυκίστην "Όνον—το "Αδαβριον Ρόδο με την "Εσμεράλδα, "Αεροναυτοπούλαν, "Αμυδράν Λάμψην και "Δαφνοστεφί Ναταργόν—το Λουλοδί της Καρδιάς με το "Εδομον "Ανθος, Κλάδον Μερσίτης, "Όβελισκον της Κλεοπάτρας, "Ελληνοπούλαν, και "Ανθος της Κερκύρας—ή Πτερωτή Ταξειδιώτις με την "Ιδανικήν Γλυκίστην, "Αμαρυλλίδα και Μυστηριώδη Φύσιν—ο Καλοθερμμένος Γάτος με το Ποτικονήσι Κερκύρας και Νουσιάν—ή "Αθόβα Καρδιά με την Κατσαρομάλλον, "Αγνή Περιστέρακι, "Αγνή Μενεξεδάκι, Θεαργήνη και Μίνωσιον—ή Μόνοιος με το "Εαρινόν "Αρωμα, Συρτην Πηλεόπτην, Σημαίαν της "Αγίας Λάρας, "Αιγυπτίαν "Αθητάρ και Φιλόδοξον "Ελληνίδα.

"Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει η Διάπλασις προς τους φίλους της: Ταπεινό Γίασμα (έλαβα τα Παιδικά Πνεύματα, άλλ' είνε πολύ έκτενη" συνήθως δημοσιεύω συντομότερα.) Νεράιδαν των Σπειτών (λοιπόν καλήν διασκέδασιν εις την πατρίδα σου, και γράφε μου πως περνάς τα ψευδιώματα δέν τα ηύρες κάποιος ήθελε να σου κάμη πρωταπριλιάν) Νάν-Μίγγ, Ζιζάνιον Γυμνασίον, "Ερημίτιδα, Ροδιον "Ιππόστην (έστεϊλα) Διονυσιάδα Πηγήν (έστεϊλα) Χαζοφιλόσοφον (έλαβα και την βραχέϊαν επιστολήν, ή οποία μαρτυρεί περί της ανυπομονησίας σου) Σημαίαν της "Αγίας Λάρας, Μολών Λαβέ ([ΕΕΕ] πολύ μου ήρσεν ή επιστολή σου περί της 25 Μαρτίου, αν είχα όπον θα έδηλοσάινα μερικά αποσπάσματα) Μαύρη Προσωπιδόφορον (έστεϊλα, είσαι ή πρώτη που μου γράφεις δια τας ώραιας εικόνας της "Βοροπούλας και αυτό σημαίνει ότι έχεις καλαισθησίαν) Κλάδον Μερσίτης (εικονογραφημένας Πν. "Ασκήσεις δέν δημοσιεύω προς το παρόν, τα παιδικά Πνεύματα γνωστά) Κυδαθηναϊον (τα τετράδιά σου ελήφθησαν) Γρανικόν, Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκού (επιστολήν σου με δραχμήν δι' αλλαγίην ψευδωνύμου δέν έλαβα περιγραφή μου λοιπόν την έκδρομήν) "Ξαρθήν Μαυρομάταν "Ναυτοπούλαν της "Ανδρου (που ταξιδεύει τώρα με τον "Κορνήλιον κ' εγώ αναμένω τα έντυπώσεϊς της.) "Αβακόμε (άληθεια θέλεις τώρα να σου επιτρέψω το διήγημα και τα αινίγματα; και που να τα εύρω; μα δέν ήκουσες λοιπόν ότι από τα γραφεία των ήφημερίδων και των περιοδικών ποτέ δέν επιστρέφονται τα χειρόγραφα; άλλοιμονόν αν ήμεθα υποχρεωμένοι να φυλάττωμεν ό,τι λαμβάνομεν και να το έξωμεν έτοιμον εις πρώτην ζήτησιν!) Λουλοδί της Καρδιάς (εύγε σου εύχομαι να εξακολουθήσης ουτω μέχρι τέλους) Κιονκιουρίστην ([Ε] δια την έξυπνην επιστολήν, τι να διαβώσω όμως την λύσιν, που και έτσι είνε λανθ. σμένη!) Γεώργιον Ι. Βασιδάην "Σεβιδωμένην (με άλλους λόγους, δέν θα μου γράψης, ί. όχι, όποιος θέλει

εύρίσκει πάντοτε καιρόν, και Διαγωνισμός μεταφράσεως: θα γίνη, και άπ' όλα) Πάλλουσαν Καρδιαν ([ΕΕ] δια την ώραιάν επιστολήν, είδες λοιπόν πόσον άξίος ή γλώσσά μας, και πόσον καλά κίμνεις που δέν την περιφρονεί, όπως μερικοί που πάσχουν από ξενολογίαν; ένα παράπονον έχω, που κάμνεις χρόνια να μου γράψης!) "Ψηλό Κυπαρισσάκι (ή Μέμφις θα λάβη το γραμματάκι και θα εύχαριστηθή) "Υεαρόν Μουσικόν (έχει καλώς) "Αγγελον της Αγάπης (να και μια φρόνημη πρωταπριλιά, που όλιγον έλειψε να με γελάση, . . άμ δε;) Φιλελεύθερον Μακεδόνα (έστεϊλα) Ζωήραν "Υπαρξιν (σου εύχομαι περαστικά) Δρόν τοῦ Κάμπου (ίδος τι άπαντώ παρακάτω προς την Ναυτοπούλαν της Κρανής) Γλυκειαν "Αόγην (ποιός τη χαρά σου λοιπόν! αλλά να μή με ξεχάσης μέσα εις τήσιν εύτυχίαν, και να μου γράψης) Κανυτικόν "Ηλιον (αι λύσεις δεχταί) "Νευροσπαστον (περαστικά σας) "Ελπίδα των Δυστυχών κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 7 "Απριλίον, βάπαντησω εις το προσεχές.

Εξεδόθησαν:

ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
(Διηλίου Ειμαρμένου)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κομψότατον βιβλίον περιέχον δώδεκα χαριτωμένα διηγήματα, καλλιτεχνικώς και αφηνώς, εικονογραφημένα υπό της έλληνίδος ζωγράφου Θαλασίας Φλωριά.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΠΑΣΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Οι έμβόζοντες εις το Γραφείον της "Διαπλάσεως" δραχμάς 2,50 εκ. του "Εσωτερικού και φρ. χρ. 2,50 εκ. του "Εξωτερικού λαμβάνουν το "Παιδικά Διηγήματα" ελεύθερα ταχυδρομικώς τελών.

"Εκδότης: Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ, "Αθήναι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεχταί μέχρι της 1 "Ιουνίου.

Ο χιτώνης των λύσεων, επί του όποιου δέν να γράσων τις λύσεις των αι διαγωνιστέων, ποιείται υπό τριημέριον με εις φακίλλους, ών έπιστοι τελεεί με 20 φύλλα και τέσσαρις φ.

148. Λεξιγράφος.
Μ' "Απόστολον, μ' επίρρημα και σύνδεσμον μαζί, Είς των άρχαίων ποιητών, γνωστός σου αναλή, "Εστάλη υπό τοῦ Κολού Διαβόλου

149. Στοιχειόγραφος.
Μιάς νήσου του Αιγαίου ο λαμός είν κοπή, Πάλιν νήσο: θα προβάλλη, του Αιγαίου και αυτή. "Εστάλη υπό της Μικρης Άμαζίας

150. Αναγραμματισμός.
"Εάν ένα των ήρώων θέλγη ναναγραμματισής, Τόν πατέρα του ακόπως, εκ νεκρών θα αναστήσης. "Εστάλη υπό τοῦ Μικρού Φιλοκρίτους

151. Αρχαίον Αίνιγμα.
Ούδεις βλέπων βλέπει με, "Ο μη βλέπων βλέπει, "Ο μη λαλών λαλεί, "Ο μη τρέχων τρέχει. "Εστάλη υπό Γεωργίου Δ. Κωστή

152. Βέλος.

Οι άστερισκοί καθέτως σχηματίζουν έλληνα στρατήρχην. Είς την αίχμήν του βέλους θναγινώσεται: δεξιά Μούσα, άριστερά επιπλαν. Κάτω, δεξιά μεν (εκ τῶ άνω κατά σειράν:) υπαδιαίρεσις Κρίτους, χρονική μονάς, "Απόστολος άριστερά δε: άνεμο: ουράνιον σύμμα, άρχαία πόλις. (Τά εν τῶ μέσῳ κοινά στοιχεία θα είνε άρχαία και των δεξιόθεν και των άριστερόθεν λέξεων.) "Εστάλη υπό Γ. Δ. Τράκα

153. Πάγινον.

Τρεις γέροι πήγαν 'ετο χορό, δίχως λεπτό 'ετην [τσίπη]. "Εκάθησαν σε μια γωνιά, — κανέναν δέν τους [βλέπει, — Κι' όλη την ώρα έπαιζαν, που οι άλλοι έγλεγον [τούσαν. "Όταν τελείωσε ο χορός, κι' όπισω έγυρονοσαν, Είχε καθείς από τους τρεις δέκα δραχμές 'ετο [χέρι. Που της εύρήσαν, δέν μου λές, οι απένταροι [μας γέροι; "Εστάλη υπό τοῦ Ναυτοκόμου

154. Μαγικόν Γράμμα μετά τριπλής "Ακροστιχίδος.

Τῆ ανταλλαγῆ δύο γραμμάτων έκαστης των κάτωθε λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε των αὐτών, σχηματίζουν άλλας τόσας λέξεις, των οποίων τάρχηκά ναποτελοῦν νήσον του Αιγαίου, τα δεύτερα πόλιν της Τουρκίας, και τα τρίτα άρωματικόν φυτόν.

τρόπος, δέμας, Κρέων, "Όθωμανός, γύσσω. "Εστάλη υπό της Ποιμενίδος της Δίφης

155. Μεσοστιχίς.

Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων, αποτελοῦν άκρωτήριον της "Ελλάδος.

1, Πόλις "Ιταλική. 2, "Όρος της Μακεδονίας, 3, Πόλις "Αλβανική. 4, Πόλις της Θράκη. "Εστάλη υπό τοῦ Κουτάλου

156. Φωνηεντόλιπον.

φλπν-ντς-γρς-νπς "Εστάλη υπό "Αφροδίτης Β. Συμβερίδου

157. Γρίφος.

δη θε
δη θε θε
δη γων δη θε εδ θε
δη δη θε θε
δη θε

"Εστάλη υπό της "Αραίας Χαλκίδος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών "Ασκήσεων του φύλλου 6

48. "Αρχίλοχος (άρχη, λόχος). — 49. "Υδρια- "Υδρα. — 50. Δίδω-Διδώ. — 51. Θάμαρ-Μάρθα. — 52. Καρκίνος.

53. ΜΗΛΟΝ 54-55. 1. "Όθος, δλος, δλον, δλην, "Ελλην. "Ελλη, μέλλη, μέλι. 2. Χάμα, χώρα, χώρας, χώρος, χήρος, λήρος, λάρος, λάθος, λίθος. — 56. "Ο Λέων.

— 57. ΓΛΑΥΞ (Γύψ, άλκυών, άλάνθης, κορ "Γδαλός, έραΞ.) — 58. Νοσώ, ου δε ή λαμα, "Ιησού, σώσον. — 59. "Η Πατριστρία είνε φλη της Διαπλάσεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του "Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
"Εσωτερικού δραχ. 7.— "Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΚΑΙ ΔΕΙΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
"Εν "Ελλάδι λεπ. 13.— "Εν τῶ "Εξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν "Αθήναις
"Όδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρά τα Χαντεία

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος} "Εν "Αθήναις, 20 "Απριλίου 1902 "Ετος 24^{ον}.—"Αριθ. 16

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— "Ας κίωμεν ως να μήν επρόκει- νάπαντήσωμεν ποτάμι, υπέλαβεν ο Τζών Κόρτ. "Οπωσδήποτε, ταξείδι τριάκοντα περίπου ήμερών, αν αι δυσκολία του δέν είνε κατόπιν μεγαλήτεροι άφ' ό- σον μάς έπαρουσιάσθησιν την πρώτην αυτήν ήμέραν, δέν είνε θα και πράγμα που να τρομάξη κυνηγούς εξαφρικανισθέντας πλέον όπως ήμεϊς!

— "Επειτα, προσέθεσεν ο Μάξ Ουμπέρ, εγώ φοβούμαι μήπως το μυστηριώδες αυτό δάσος εύρεθῆ εις το τέλος ότι δέν έχει το πα- ραμικρόν μυστήριον.

— Τόσῳ το καλλίτερον, Μάξ!

— Τόσῳ το χειρότερον, Τζών!

... Και τώρα, Λάγγα, πάμε να κοιμηθούμε.

— Μάλιστα, φίλε μου Μάξ, απέκριθῆ το παιδίον, του όποιου οι όφθαλμοί έκλείοντο από την νύσαν, μετά τους κόπους της μακρυνης εκείνης πορείας, κατά την όποιαν ουτε στιγμήν δέν είχε μείνη όπισω.

"Εδέησε λοιπόν να τον μεταφέρουν εις τα χέρια υπό τας ρίζας του βαμβακοδένδρου, και να τον εξαπλώσουν ως αδρανή όγκόν, εις την καλλίτεραν γωνίαν.

"Ο οδηγός προσεφέρθη να γρυ- πνήση όλην την νύκτα, άλλ' οι σύντροφοί του δέν ήθέλησαν κατ' ουδένα τρόπον να συγκατατεθούν. "Εκχστος θα ήγγύρνει με την σειράν του επί τρεις ώρας, μολο- νότι ή περιοχή της εξαίθρας δέν εφαινετο ύποπτος. "Η φρόνησις όμως τοις επέβαλλε το μέτρον τουτο, διότι κανείς δέν ήξευρε τί ήμπορούσε να συμβῆ μέχρι της πρωίας.

Πρώτος ανέλαβε να γρυπνήση

ο Μάξ Ουμπέρ, έν ο Τζών ο Κόρτ και ο Κίμης κατεκλίθησαν να κοιμηθούσιν επί του λευκού χνοῦ, ο όποτος, εις παχύ στρώμα, είχε πέση από το δένδρον.

Πλησίον της εσθασμένης πυράς, έχων έγγύς του την καρδίαν γεμάτην, και στηριζόμενος επί μιας των ριζών, ο Μάξ Ουμπέρ έδυθίσθη εις το θέληγτρον της νυκτερινής εκείνης γαλήνης. Είς τους

μυχοῦς του μεγάλου δάσους όλοι οι κρό- τοι της ήμέρας είχαν παύση. Διά των κλάδων διήρχετο μόνον έν φύσημα κανο- νικόν, ή αναπνοή των κοιμωμένων εκεί- νων δένδρων. Αι ακτίνας της σελήνης, ή όποια εύρίσκετο ύψηλά, σχεδόν εις το ζενίθ, ώλισθαινον δια των σχισμάτων του φυλλώματος και έσχημάτιζον επί του εδάφους ποικίλα άργυρόχροα τρίχαπτα.

Πέραν της εξαίθρας, το υπό τα δένδρα δια- στημα έφωτιζετο επί- σης από τας μαρμα- ρυγάς του σεληνίου φωτός.

Δίαν εύαίθητος πρό; την καλλογήν, προς την ποιήσιν ταύ- την της φύσεως, ο Μάξ Ουμπέρ την απε- λάμβανε, την ανέπνεεν, είμπορεί κανείς να εΐπη, και κατά την νυκτερινήν εκείνην ώ- ραν ενόμιζε κάποτε ο- τι όνειρεύεται, και ο- μως δέν έκοιμάτο καθόλου. Δέν τῶ εφαινε- το ότι είνε το μόνον ζών πλάσμα, έν τῶ μέσῳ του φυτικού έ- κείνου κόσμου; . . .

«Φυτικός κόσμος» — εῴτω παρουσιάζε- το εις την φαντασίαν του το μέγα εκείνο δάσος του Ουμπάγη!

— Και αν θέλη κανείς, έσυλλογίζετο, να εξιχνιάση τα τελευ- ταίαιμυστήρια της γή- νης σφαιρίδας, πρέπει τάχα να ύπάγη εις τας άκρας του άξονός της, δια να ανακαλύψη τα τελευταία αυτά μυστήρια;. Διατί, αντί τῶσων τρομερών κιν- δύνων, υπό τον ο-

« Μία χείρ επετέθη επί του ώμου του. » (Σελ. 122, στήλ. 6'.)

ρον να συναντήση κανείς προκείμενα τα ἴσως ἀνυπέροχτα, διατί θά ἐπιχειρήσει τήν κατάκτησιν τῶν δύο πόλων; . . . Τί καλόν θά προέκυπτεν ἐκ τούτου; . . . Ἡ λύσις μερικῶν προβλημάτων τῆς Μετεωρολογίας, τοῦ Ἡλεκτρισμοῦ, τοῦ γήινου Μαγνητισμοῦ . . . Τοῦτο ἀξίζει τόσον ὥστε νά προστίθενται ἐκάστοτε τόσα ὀνόματα εἰς τοὺς νεκροὺς, εἰς τὰ θύματα τοῦ ἀρκετοῦ καὶ τοῦ ἀνταρκτηκοῦ πόλου; . . . Δέν θά ἦτο ἀρά γε ὠφελιμώτερον, σκοπιμώτερον, περιεργότερον, ἀντὶ νά διασχίσῃ κανεὶς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας, νά ἐξερευνησῇ τὰς ἀπέριους ἐκτάσεις τῶν δασῶν τούτων, νά κατανήσῃ τήν ἀπροσπέλαστον αὐτῶν ἀγριότητα; . . . Πῶς; νά ὑπάρχουν τοιαῦτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ κανεὶς ἐξερευνητῆς νά μὴ συλλογισθῇ ὡς τώρα νά τα καταστήσῃ πεδίων ἀνακαλύψεων, νά μὴ λάβῃ τὸ θάρρος νά διασχίσῃ τὸ ἄγνωστον τοῦτο; . . . Κανεὶς νά μὴ ἀποσπάσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὰ δένδρα αὐτὰ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῶν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἀπὸ τὰς γηραιὰς ὄρυς τῆς Δωδώνης; . . . Καὶ δὲν εἶχον δίκαιον οἱ μυθολόγοι νά φαντάζωνται κατοικοῦμενα τὰ δάση τῶν ἀπὸ πάνας, ἀπὸ σατύρους, ἀπὸ δρυάδας ἀπὸ ἀμαδρυάδας, ἀπὸ νύμφας πιντοειδεῖς; . . . Ἄλλως τε, ἐνθυμούμενός τις τὰ συμπεράσματα τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, δὲν δύναται νά παραδεχθῇ ὅτι εἰς τὰ ἀπέραντα αὐτὰ δάση κατοικοῦν ἄλλα, νέα, ἀγνωστα ὄντα, κατάλληλα διὰ νά ζοῦν εἰς τοιαῦτα μέρη; . . . Μήπως, κατὰ τὴν δρυϊδικὴν ἐποχὴν, ἡ πέραν τῶν Ἀλπεων Γαλατία δὲν περιεῖχε λαοὺς ἡμιαγρίους, Κέλτας, Γερμανοὺς, ἑκατοντάδας φυλῶν, ἑκατοντάδας πόλεων καὶ χωρίων, ἐχόντων ἰδιαιτέρα ὄλως ἦθη καὶ ἔθιμα, εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν δασῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ρωμαϊκὴ παντοδυναμία δὲν κατώρθωσε χωρὶς μεγάλους κόπους νά ἐκβιάσῃ τὰ ὄρια; . . .

Τοιαῦτα ἐσυλλογίζετο ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Καὶ ἀκριβῶς περὶ τῶν χωρῶν τούτων τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, μήπως δὲν ἐθρυλλεῖτο ὅτι ἐκρυπτον ὄντα κατώτερα τοῦ ἀνθρώπου, ὄντα σχεδὸν μυθολογικά; . . . Μήπως τὸ δάσος ἐκεῖνο τοῦ Οὐμπάγκη δὲν ἐγεγινάξε πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὰς χώρας τὰς ἐξερευνηθείσας ὑπὸ τοῦ Σβάινφουρτ καὶ τοῦ Ζούνκερ, μετὰ τὴν πατρίδα τῶν Νιάμ-Νιάμ, τῶν κερκοφόρων αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν, —εἶνε ἀληθές,— οὔτε ἴχνος οὐράς; . . . Μήπως ὁ Ἑρρίκος Στάνλεϋ εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἴτουρη χώρας δὲν συνήντησε πυγμαίους μετὰ ἀνάστημα χαμηλότερον τοῦ ἐνὸς μέτρου, μετὰ τέλειον καὶ συμμετρικώτατον σῶμα, μετὰ δέρμα λεπτόν καὶ στιλπνόν, μετὰ μεγάλους καὶ ωραίους ὀφθαλμούς; Καὶ μήπως ὁ Ἄγ-

γλος ἱεραπόστολος Ἀλβέρτος Λαίτδ δὲν μαρτυροῦντι ὅτι τοιοῦτοι πυγμαῖοι Βαμ-βοῦστοι κατοικοῦν περὶ τοὺς δεκακισχιλίους μετὰξὺ Οὐγάνδα καὶ Καβίνδα, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὑψηλῶν δένδρων, ὡς πίθηκοι, ἔχοντες καὶ ἕνα ἀρχηγόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπετάσσοντο πειθήνιοι; . . . Μήπως εἰς τὰ δάση τοῦ Ντουκουμπίκα, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Ἴποτον, δὲν ἐπέραςε πέντε χωρία, ἐγκαταλειφθέντα τὴν προτεραιάν ἀπὸ τοὺς πυγμαίους τῶν κατοίκους; . . . Μήπως δὲν συνήντησε τοὺς Οὐαμπούττους ἐκείνους, καὶ τοὺς Βατίνας, καὶ τοὺς Ἀκκας, καὶ τοὺς Βαζουγκόνους, τὸ ἀνάστημα τῶν ὁποίων δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸν τριάκοντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, τὸ δὲ βάρος τὰ τεσσαράκοντα χιλιάγραμμα; . . . καὶ μερικῶν μάλιστα τὸ ὕψος δὲν ἦτο μόνον ἐνενήκοντα δύο ἑκατοστῶν; Καὶ ἐν τούτοις αἱ φυλαὶ αὗται δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον εὐφυεῖς, δραστήριοι, ἐργατικά, φιλοπόλεμοι, φοβεραὶ μετὰ μικρὰ τῶν ὄπλα εἰς ζῆα καὶ εἰς ἀνθρώπους, ἀπὸ ἄλλας φυλάς, ἐνέπνεον δὲ τὸν αὐτὸν φόβον εἰς τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμούς τῶν χωρῶν τοῦ Ἄνω Νείλου. . . .

Οὕτω, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν φαντασίαν του, ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ νέου, ἀπὸ τὴν διψᾶν τοῦ παρὰδῶξου, ἐπέμενε νά πιστεύῃ ὅτι τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη θά περιέλειεν ἀνθρώπινους τύπους ἀγνώστους, τῶν ὁποίων οἱ ἔθνογράφοι οὔτε κἀν θά ἐπίστευον τὴν ὑπαρξίν!

Καὶ διατί ὄχι ἀνθρώπινα πλάσματα μὲν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Κύκλωπες, ἢ μετὰ τὴν μακρὰν ἐν εἶδει προβασίδος, ἐκ τῆς ὁποίας θά ἠδύνατό τις νά τα κατατάξῃ, ἀν ὄχι εἰς τὰ παλιὰ ἔθνη, τοῦλάχιστον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν προδοσιμωδῶν;

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἦτο βυθισμένος εἰς ἐπιστημονικο-φανταστικούς ρεμβασμούς, λησμονῶν ὅτι ἦτο καὶ φρουρός τῶν συντρόφων του, καὶ παραμελῶν κάπως τὸ καθήκον του. . . Ὁ ἐχθρὸς θά ἐπιλησίζε χωρὶς νά ἐννοηθῇ ἐγκαίρως, ὥστε νά ἐξυπνήσουν ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ νά προφθάσουν νά τεθοῦν εἰς ἄμυναν . . .

Μία χεὶρ ἐπέστη ἐπὶ τοῦ ὤμου του. — Τί; . . . πῶς; . . . ἔκαμεν ἀναπηρῶν.

— Ἐγὼ εἶμαι, τῆ εἶπεν ὁ σύντροφός του, καὶ μὴ με πέρνεις διὰ κανένα ἀγριον τοῦ Οὐμπάγκη! . . . Τίποτε ὑποπτον;

— Τίποτε . . .

Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ὀφείλεις, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, νά ὑπάγῃς νά κοιμηθῆς, ἀγαπητέ μου Μὰξ . . .

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἀλλὰ θά παρεξαιθῶ πολὺ ἀν τὰ ὄνειρα, ποῦ θά ἴδω κοιμώμενος, θάξίζον ὅσον αὐτὰ που ἐπλάσα γρηγορῶν . . . »

Τὸ πρῶτον ἤμισυ τῆς νυκτὸς ταύτης δὲν διαταράχθη διόλου, καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης, ὅταν ὁ Τζῶν Κόρτ ἀντικατέστησε τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ὅταν ὁ Κάμης ἀντικατέστησε τὸν Τζῶν Κόρτ. (Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Τὸ παιδάκι μόλις τὰ ματάκια ἀνοίξῃ, μετὰ ἄθω γέλιο κάνει γιὰ νά ἐγγίξῃ τὸ βουβὸ τὸ ἄλλο τὸ ζωγραφιστό, πάντα ἐαπλωμένο, πάντα γελαστὸ λὲς πῶς τὸ κυττάζει.

Καὶ του λέει λόγια σὲ δική του γλῶσσα ἑστῆ μαμμά, ποῦ ξέρει, ποῦ θά ποῦνε τόσα μὰ βουβὸ τὸ ἄλλο τὸ ζωγραφιστό, πάντα ἐαπλωμένο, πάντα γελαστὸ μόνο τὸ κυττάζει.

Κι' ἄμα τὸ μακρύνουν, καὶ τὸ φέρουν πέρα πάλι ξεφωνίζει κ' ἡ καλὴ μητέρα τὸ ξαναπηλαίνει ἑστὸ ζωγραφιστό, ποῦνε ἐαπλωμένο, ποῦνε γελαστὸ κι' ὄλο τὸ κυττάζει.

Τὰ πολλὰ τὰ χρώματα ὄλο τὸ τραβοῦνε, κι' ἄμα μεγαλώσῃ τότε θά του ποῦνε ποῖος ὁ πρῶτος φίλος! Τὸ ζωγραφιστό ποῦνε ἐαπλωμένο, ποῦνε γελαστὸ, ποῦ ὄλο μας κυττάζει.

[Ἀπὸ τῆς «Ταράβια τῆς Κόρης μου»]

ΦΑΚ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Περὶ τῶν ἀδελφῶν του :
«Ὅσοις περισσοτέρους ἀδελφοὺς ἔχεις, τόσοι καλλίτερα διὰ σέ. Ποτὲ δὲν εὐρήκα ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν μου φίλους καλλιτέρους ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς μου »

Περὶ τοῦ γένους του :
«Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου καὶ ἄλλοι ἐφθασαν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου. Ἀλλὰ τί με μέλει διὰ τὸ γένος μου; Ὁ Δαυὶδ ἔθεσκε πρόβατα, καὶ ἐγὼ εἶμαι δούλος τοῦ ἰδιοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνύψωσεν ἐκεῖνον εἰς τὸν θρόνον.»

Περὶ τῆς συνεντεύξεώς του μετὰ τοὺς Βασιλεῖς καὶ Μεγιστᾶνας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξέθετο τὰ σχέδιά του :
«Συλλογιζόμενος τί ἤμην, ἡσθάνομην ταπεινώσιν ἀλλὰ στοχαζόμενος τί εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου, ἡσθάνομην ὅτι ἤμην ἴσος μετὰ τοὺς βασιλεῖς. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἔγῳ ἤμην τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐκλέξῃ ὁ Ὑψίστος, διὰ νά ἐκτελέσῃ τὴν μεγάλην του ἀποφασίν.»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΛΛΟ ΑΚΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΧΝΕΣΘΕ νά σας ἐμιλοῦν δύο φορὰς διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Κ' ἐγὼ βαρύνομαι. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό, ἔλεγαν καὶ οἱ Λατῖνοι, (non bis in idem.) Ἄλλ' ὅταν ἕνα πρᾶγμα ἐμεινεν ἡμιτέλες τὴν πρώτην φοράν, ἀναγκάζεται κανεὶς νά ἐπανέλθῃ. Αὐτὸ μὰς συμβαίνει σήμερον. Εἰς τὴν προηγούμενην μας συνάντησιν ὡμίλησα περὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων τῶν κακοκογραμμένων, τῶν μουτζουρωμένων, τῶν ἐλαεινῶν, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν ἀμέλειαν καὶ περιφρόνησιν. Σήμερον θά σας ὀμιλήσω διὰ τὸ ἄλλο ἄκρον : διὰ τὰς ἐπιστολάς τὰς πολὺ-πολὺ ἐπιτετηδευμένας, τὰς παραφορτωμένας, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν βεβαίως ὑπερβολικὴν φροντίδα, ἀλλὰ προδίδουν καὶ ἐλαφρότητα καὶ ἀκαλαισθησίαν.

Διὰ νά σας κάμω νά μ' ἐννοήσετε καλλιτέρα, θά σας περιγράψω μίαν ἐπιστολήν που ἔχω ὑπ' ὄψει μου. Καὶ αὕτη εἶνε γυναικεία, νεανική, ἀλλ' ἀποπνεῖ ἐν βαρῷ ἄρωμα μόσχου, τὸ ὁποῖον δὲν ταιριάζει καθόλου εἰς τὴν νεαρὰν καὶ σεμνήν κόρην, ἢ ὅποια τὴν ἔγραψε. Τὸ χαρτί τῆς εἶνε ροδίον πλουμιστόν, ἔχει δὲ μίαν μεγάλην ζωγραφίαν, μετὰ πολλὰ χρώματα, μετὰ πολλὰ χρυσάφια καὶ μετὰ πολλὰ κεντήματα, ἢ ὅποια πιάνει ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν πρώτην σελίδα, καθιστᾶ δὲ ἀχρηστον καὶ τὴν δευτέραν, διότι ἡ εἰκὼν εἶνε ἀνακουφωτή, καὶ τὰ κεντήματα περνοῦν ἀπὸ πίσω. Εἶνε γραμμὴν μετὰ τὸσφ ποικίλην καὶ ἐπιμελημένην καλλιγραφίαν, ὥστε βλέπετε ἀμέσως, ὅτι ἡ ἐπιστολογράφος ἐξῴδισεν ὡραῖον ὀλοκλήρους δι' αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν χαρακτῆρων, ἀπὸ τῶν γοθικῶν μέχρι τῶν κυρτῶν, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν διὰ νάποτελεσθῇ τὸ γραφικόν αὐτὸ καλλιτέγνημα. Τὸ μελάνι εἶνε ἰσχυρὸν, ἀλλ' ἔγινε χρῆσις καὶ κοκκίνου διὰ μερικὰ κεφαλαία γράμματα, πελώρια καὶ καταστόλιστα μετὰ ζῆφρος χιλιάδων εἰδῶν. Ἡ ζῆφρος δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸ κείμενον, καὶ οὔτε μία οὐρά ὑπάρχει τοῦ μὴ, τοῦ ρῶ, ἢ τοῦ λάμβδα, ἢ ὅποια νά μὴ ἐλίσσειται κάτω ὡς οὐρά ἔφρουε. Ἀλλὰ καὶ τὰ δεξιά ἐπάνω καὶ τὰ ἄθιστα καὶ τὰ ταῦ, ἐκτείνονται καὶ συμπλέκονται ὡς οἱ κλά-

δοι παρθένου δάσους. Καὶ θά το πιστεύσετε; Ἀπὸ τὴν πολλὴν καλλιγραφίαν, ἡ ἐπιστολή καταντᾷ δυσανάγνωστος! Ἀλλὰ δὲν σας ἔλεγα, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ἄλλο ἄκρον; Καὶ καθὼς γνωρίζετε τὰ ἄκρα πάντοτε συναντῶνται.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐπιστολήν. Παρ' ὀλίγον νά λησμονήσω, ὅτι εἶνε καὶ εἰκονογραφημένη. Δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν τυπωμένην εἰκόνα τῆς πρώτης σελίδος, διότι ἡ ἐπιστολογράφος ἔκρινε καλὸν νά προσθέσῃ καὶ ἄλλας, ἐξωγράφισαι λοιπὸν μετὰ τὸ χεῖρ τῆς εἰς τὰ περιθώρια πουλάκια, ἀνθάκια, καρδάκια, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκόλλησε καὶ μίαν χαλκομανίαν! Καὶ ὁ φάνελος ἀνταξίος τῆς ἐπιστολῆς; Ἐπίσης εἰκονογραφημένος, ἐπίσης καλλιγραφημένος μετὰ δύο χρώματα, ἐπίσης παραφορτωμένος.

Τὸ ἄλλο εἰμφοροῦν νά μαρτυροῦν αὐτὰ, παρὰ ἐλαφρὴν ἀνατροφῆς; Ἄν εἶχε καλὴν ἀνατροφήν ἡ ἐπιστολογράφος, θά εἶχε καὶ τὴν στοιχειώδη καλαισθησίαν, καὶ θά ἤξευρεν ὅτι ἡ ὑπερβολὴ εἰς ὅλα εἶνε γελοία. Θά ἤξευρεν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀπλότης εἶνε ἡ μεγαλητέρα κομψότης καὶ πολυτέλεια. Ἄν εἶχε καλὴν ἀνατροφήν, θά εἶχε καὶ τὴν στοιχειώδη εὐπρέπειαν, καὶ θά ἐγνώριζεν ὅτι μία ἐπιστολή, πρέπει νά εἶνε ἐπιστολή καὶ τίποτε ἄλλο, δηλαδὴ οὔτε τετραδίων, καλλιγραφίας, οὔτε δείγματα ἰκονογραφίας, οὔτε μυρωπιλοῦν, οὔτε λεύκωμα χαλκομανιῶν . . .

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ὁ καλὸς ἐπιστολογράφος πρέπει νάπορεύῃ καὶ τὰ δύο ἄκρα, καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα. Εὐτυχῶς ἡ συλλογὴ τῶν ἐπιστολῶν τῆς Διαπλάσεως, ἔχει πολλὰς, πλειστάς, εἰς τὰς ὁποίας εἰμφορεῖ νά σταματήσῃ κανεὶς εὐχαρίστως. Αὐταὶ ἐλκύουν τὸ βλέμμα διὰ τοῦ ωραίου ἐξωτερικοῦ των. Τὸ κατ' ἐμέ, προτιμῶ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμῆν εἰς ὡραῖον χαρτί, αὐστηρὰ; καλαισθησίας αἱ ὁποῖαι εἶνε μυρωμένα ἐλαφρότατα ἢ καὶ διόλου, —διότι ἡ καλλιτέρα μυρωδιά, καθὼς εἶπε κάποιος, εἶνε νά μὴ μυρίζῃ κανεὶς τίποτε, — αἱ ὁποῖαι εἶνε καλλιγραμμέναι χωρὶς γελοίας ὑπερβολάς, καὶ εὐανάγνωστοι χωρὶς ἐπιτηδεύσιν, καὶ αἱ ὁποῖαι ὡς μόνον κόσμημα φέρουν τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος τυπωμένον μετὰ ὡραῖα γράμματα, ἢ τοῦλάχιστον τὸ μονόγραμμα τοῦ ἀπλοῦν καὶ κομψόν.

Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νά μαρτυρῇ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν περὶ τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς καλαισθησίας τοῦ γράφοντος. Πρέπει λοιπὸν νά προσέχωμεν πάρα πολὺ ὅταν γράφωμεν, πρὸ πάντων πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν μας γνωρίζουν, καὶ οἱ ὁποῖοι μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν μας θά μας

γνωρίσουν. Καὶ ἐξ ὅσων σὰς εἶπα, ἐπέστητε, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ οὐσία τοῦ περιεχομένου, ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τύπος τῆς ἐπιστολῆς πρέπει νά εἶνε ἀμεμπτος.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕἰΣ ΤΗΝ ΖΟΥΛΟΥΑΝΑΝ

Τρεῖς ταξιδιῶται διηθύνοντο πρὸς τὸν Τουγγέλαν, εἰς τὰ νοτιοανατολικά τῆς Λαίδουσιθ.

Οἱ ἵπποι των, σκεπασμένοι ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ἀπὸ σκόνην, ἐφαίνοντο ἐξηντλημένοι. Οἱ ταξιδιῶται ἦσαν σιωπηλοὶ.

Πρὸ μίας ἐβδομάδος ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ, ἡ Μίς Φλώρω, ὁ Γκὺ Λακὼς καὶ ὁ Μπαμποῦ, εἶχον ἐξερευνησῇ ἄνευ ἀποτελέσματος τὰ περιχώρα τοῦ δαζυλλίου, ὅπου εἶχον ἀπαχθῇ, τὰ κοράσια.

Δὲν ἦτο δυνατόν νά ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη των, διότι ἡ σκόνη τὴν ὅποιαν εἶχε σηκώσῃ ὁ ἀνεμος, τὰ εἶχεν ἐξαλείψῃ.

— Κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Σελέσκου, εἶχεν εἰπῆ ὁ Μπαμποῦ.

Ἐξηκολούθησαν νά διευθύνωνται νοτιοδυτικῶς, μετὰ σκοπὸν νά περάσουν ἀπὸ τὴν Λαίδουσιθ, διὰ νά εἰδοποιήσουν τὸν κύριον Ρίσιχ καὶ τὸν κύριον Λακὼς. Ἀλλὰ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον διηθύνον οὗτοι, δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐδῶ. Τότε οἱ ταξιδιῶται μας διηθύνθησαν πρὸς τὸν Τουγγέλαν, τὸν ποταμὸν ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὰ νότια καὶ τὰ δυτικὰ σύνορα τῆς Ζουλουάνδης.

Ἄν τὰ πρᾶγματα ἦσαν ὀμαλά, θά ἤρκει ἡμίσεια ἡμέρα διὰ νά μεταβῇ τις σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ζουλουάνδης. Τώρα ὅμως μετὰ τὸν πόλεμον, αἱ ἀμαρσοτοιχίαι δὲν ἐκυκλοφόρουν πλέον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ εἶχαν καταστραφῇ.

Ἐκτὸς τούτου, οἱ ταξιδιῶται ἠναγκάζοντο νά σταματοῦν εἰς πολλὰ μέρη, διότι οἱ Ἄγγλοι τοὺς ὑπέβαλλον εἰς ἀνάκρισιν, καὶ ἴσως δὲν θά τοὺς ἄφιναν νά περάσουν, ἀν ἡ Μίς Φλώρω δὲν ἦτο Ἄγγλις. Ὅπως δὲ ἦτο τὸ ταξιδιὸν ἐβράδυνεν . . .

Ἐφ' ὅσον ἐπιλησίζαν εἰς τὸ τέρας, ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ ἡσθάνοντο τοὺς φόβους των διπλασιαζόμενος.

Παρὰ τὴν πεποιθήσιν τῆς Γουίλελμίνας, ἡ Βίρηνούλα καὶ ἡ Λενέττα ἠμποροῦσε νά μὴ εὐρίσκωνται εἰς τὴν Ζουλουάνδην ὁ ληστής, ὁ κλέπτης, ἠμποροῦσε νά ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Σελέσκον.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εὐρίσκοντο ἐκεῖ ὅπου ἐπήγαιναν νά τὰς εὐ-

ρου οι σωτήρες των, θα ήτο άρα γε εύκολον νά τας πάρουν, νά τας απέλευθερώσουν;

Βυθισμένοι εις τας σκέψεις των, ή Μίς και ο Γκύ δέν έβλεπον τίποτε από τόν τριγύρω τοπίον.

Πρό μιάς ήδη ώρας, τó τοπίον είχεν αλλάξει έντελώς.

Τας μεγάλας ερήμους πεδιάδας, τας οποίας μόλις έστιχεν έδω κ' εκεί ίσχυά δεινρόλλια και έξοχικά σπιτάκια λευκά, χαμηλά, πτωχικά, διεδέχθη χώρα με πλουσίαν και άφθονον βλάστησιν.

Και ή χώρα αύτη ήτο ποικιλωτάτη. Άλλού κοιλάδες εύφοροι, φυτευμένοι με

Κάθε στιγμήν, ο καλπασμός των ίππων έτρεπεν εις φυγήν μεγάλους όφεις και βδελυράς σαύρας, αι οποίαι ήσαν έξηλωμένοι ήδυπαθώς εις τά άκρα του δρόμου και ξεσταίνοντο εις τόν ήλιον.

Η δυστυχής παιδαγωγός, τής οποίας τó μικρότερον ελάττωμα δέν ήτο ή δειλία, με μεγάλον κόπον κατέπνιγε κραυγάς τρόμου.

Ο ήλιος έδυεν.

Αποτόμως, δροσερά αύρα διεδέχθη τόν καύσωνα τής ήμέρας.

Μετ' όλίγον ανήφθησαν οι άστέρες. Ο άστρισμός του Νοτίου Σταυρού έλαμψε με αίγλην άπαράμιλλον.

Οι Μαύροι είχον γίνη άφαντοι. Έξηνητημένοι, οι ίπποι έπροχώρου με βραδύ βήμα, διασχίζοντες εις τήν διάβασιν των τά περι-

κτερεύσου και θάναπαυθού από τούς κόπους. Πρίν νάρχισουν πάλιν τας έρεύνας των.

Τó γεύμα, αποτελούμενον από ένα πελώριον ιχθύν με ούραν κροκοδείλου, άγρευθέντα εις τόν Τουγέλαν, έτελείωσε γρήγορα.

Τó μόνον δωμάτιον, τó όποιον ό σταθμάρχης ήμπόρεσε νά προσφέρει εις τούς ταξειδιώτας, ήτο έντελώς κενόν από έπιπλα, και τó χάμα του πατώματος δέν έσκέπαζαν ούτε σανίδες, ούτε πλάκες.

Οι ταξειδιώται ήπλωσαν κάτω τας γούνας των και κατεκλίθησαν.

Καθάρς και άρωματώδης άήρ έφθινεν απέξω έλευθερώς, διερχόμενος από τó παράθυρον, του όποίου όλα τά γυαλιά ήσαν σπασμένα.

Τó ώρατον εκείνο άργυρόχρουν φώς, χαρακτηριστικόν των νυκτών τής Νοτίου Αφρικής εφώτιζε τó ταπεινόν δωμάτιον. Άλλά χωρίς νά φοβούνται, χωρίς νά τους μέλη αν θα έπροδίδετο ή παρουσία των, κάτι μεγάλοι ποντικοί έπηγαινούηρχοντο, κ' έτραγάλιζαν τας γούνας, και έπετίθεντο κατά των υποδημάτων και των φορεμάτων των ταξειδιωτών, πειναλέοι και άφοβοι...

Η Μίς Φλώρου ήτο ήμιθανής από τόν φόβον της. Άλλ' άκίμη περισσότερο έφοβήθη, — είμπορούμεν μάλιστα νά είπωμεν ότι δέν ήτο πλέον ήμιθανής, αλλά κατά τά τρία τέταρτα νεκρωμένη, — έταν έσήκωσε τά μάτια και είδε δύο μεγάλους όφεις, κρεμασμένους από τήν ούραν εις ένα άξεστον κλάδον δένδρου, ό οποίος έγρησίμευεν ως κρεμαστήρι...

Έστάθη όμως ικανή νά συγκρατήσιν τήν κραυγήν του τρόμου, τήν όποیان ήτοιμάζοντο νάφισουν τά χείλη της. Έσηκώθη, έτρεξε, καταπατήσασα δύο-τρεις ποντικούς, έφθασεν εις τήν θύραν και δέν έσταμάτησε παρά όταν εύρέθη έξω, εις τó υπαιθρον.

Έδω έπέρασε τήν νύκτα, στηριζομένη εις τόν βραχίονα του Γκύ, και περιπατούσα απέναντι του έπικινδύνου οικίσκου...

Άμα έφεξεν, οι ταξειδιώται ήτοιμάσθησαν νάναχωρήσουν. Κατά συμβουλήν του Μπαμπού, έπρεπε νάφισουν τούς ίππους των εις τόν σταθμόν και νά έξακολουθήσουν τόν δρόμον των πεζή, διά νά μη έγείρουν ύπονοις εις χώραν όλίγον συχναζομένην υπό Ευρωπαίων.

Η απέλευθερώσις των παιδιών δέν υπήρχεν έλπις νά επιτύχη, παρά με δόλον, με τέχνασμα.

Ο Κάφρος έκάμπτετο υπό τó βάρος του μεγάλον εκείνου δέματος, εις τó όποιον είχε βάλη τόσον πολλά και παράξενα πράγματα... Άλλ' άντι νά παραπονήται, απεναντίας έθώπευεν από καιρού εις καιρόν τó φορτίον του με βλέμματα αγάπης, ή τó έχάιδευε με τó χέρι του

ώς νά ήτο φίλος πιστός, από τόν όποιον έπεριμενε μεγάλας εκδουλεύσεις.

Η Μίς και ο Γκύ έπεριπατούσαν σιωπηλοί. Αί σκέψεις των ήσαν τόσοσν θλιβεραί και άπαισιόδοχοι, ώστε δέν έτόλμουσαν νά τας ανταλλάξουν...

Δέν έπρόσεχαν εις τίποτε, ούτε εις τήν έσπευσμένην φυγήν των έρπετων, τά όποια έούροντο εις τήν χλόην, τήν ύγρην εκ τής δρόσου.

Έπροχώρησαν άρκετά.

Έξαφνα ή Μίς έξέβαλε κραυγήν πόνου. Οι δύο σύντροφοί της έγύρισαν άμέσως.

Βυθισμένη εις τας θλιβεράς της σκέψεις, ή Άγγλις δέν έφρόντιζεν ούτε καν νάπαμακρήνη τούς χαμηλούς κλάδους, όταν έφραττον τόν δρόμον της... Μακρά άμυχή της αιμάτονε τó πρόσωπον, και τά μαλλιά της είχαν πιασθή από τά αγκάθια...

Κυττάξετε εκεί! έφώναζεν αϊφνης έν φ' οι σύντροφοί της κατεγίνοντο νά τήν έλευθερώσουν.

Και έδειξε με τó δάκτυλον ένα των κλάδων, οι όποιοι τής είχαν πληγώση τó πρόσωπον.

Ο Γκύ εκύτταξε προς τήν διεύθυνσιν του δακτύλου, και είδεν ένα πράγμα στυλινό, ως χρυσούν νόμισμα.

— Είνε μετάλλιον! άνέκραξεν έκπληκτος όταν κατώρθωσε νά τó πιάση.

Η Μίς άνετριγίασεν.

— Αυτό είναι! άνέκραξεν όταν ο Γκύ τής το έβαλεν εις τó χέρι... είναι τó φυλακτό που φορούσεν ή Ειρηνούλα μου... τó γνωρίζω... νά και τόνόμά της έπάνω!

Ητο τώντι τó φυλακτόν τής Ειρηνούλας, μικρός δίσκος έπίχρυσος, φέρων τήν εικόνα τής Παναγίας και όπισθεν τó όνομα Ειρηνη.

Η Μίς Φλώρου τó εκάλυψε με φιλήματα.

Τó εύρημα αυτό έστειλε μίαν άκίτην έλπίδος και παρηγορίας εις τας καρδίας των τεθλιμμένων όδοιπόρων.

— Ο Θεός ό ίδιος μάς οδηγεί, άφ' ου μάς αξίωσε νά εύρωμεν τó μικρόν αυτό πράγμα, τó όποιον μαρτυρεί ότι από έδω έπέρασαν τ' αγαπητά μας παιδιά! είπεν ή Μίς, και άνύψωσεν εύγνώμονα βλέμματα προς τόν ούρανόν.

Οι ταξειδιώται έξηκολούθησαν τόν δρόμον των. Στηριζόμενοι ένθαρνούμενοι από τήν σκέψιν ότι τά παιδιά με τόν άρπαγά των έπέρασαν άσφαλώς από εκείνο τó μέρος, και ότι εύρίσκοντο εις τά ίχνη των, έξηκολούθησαν νά διεύθωνται προς τόν Τουγέλαν.

Ο Τουγέλας ήτο σχεδόν καθολοκληρίν ξηρός. Σχοίνοι πυκνοί εκάλυπτον τας όχθας του και μεταξύ των μεγάλων πετρών τής κοίτης του, τó όλίγον νερόν τó όποιον άπέμενεν άκόμη, έσχημάτιζεν έδω κ' εκεί μικράς λίμνας και ρυάκια, σπινθηρίζοντα λαμπρώς υπό τόν ήλιον.

Πρώτα έπέρχσεν ο Μπαμπού, πατών από πέτραν, εις πέτραν, με τó μαχαίρι 'στο χέρι.

Ο Κάφρος έσύστησεν εις τόν Γκύ και εις τήν Μίς νά τον ακολουθήσουν πιστώς, νά μη πατήσουν παρά όπου επάτησεν αυτός, έξ αιτίας των κροκοδείλων, οι όποιοι δέν έλειπαν από τας όχθας του ποταμού...

Η συμβουλή δέν ήτο περιττή. Άνάμεσα εις τούς σχοίνοους, έφαινοντο έδω κ' εκεί σώματα τερατώδη, ακίνητα, χρώματος πρασίνου βαθέως, με στίγματα κίτρινα και μαύρα, όμοιάζοντα πολύ με κορμούς δένδρων.

Εις τó χάσμα των σιαγώνων οι όξεις και κοπτεροί όδόντες έλαμπαν... οι πόδες εξέτειναν όνυχας φοβερούς' άλλ' οι όφθαλμοί, οι συνήθως λάμποντες, εκάλυπτοντο τώρα από τó θολόν νερόν τής νάρκης, του ληθάργου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

« Ο Θεός νά σε φυλάττη, παιδί μου, είπεν ο Κρούγερ. » (Σελίς 117, στήλη γ'.)

ζαχαροκάλαμον' άλλου λοφίσκοι γραφικοί και καταπράσινοι' άλλου σύσκια άλση φοινίκων, κάκτων γιγαντιαίων και βανανών.

Πλήθος Κινέζων έκοπταν και έδεμάτιζαν τά ζαχαροκάλαμα, των όποιων τά φύλλα έπιπτον έπιχαρίτως, όμοια με μακράς κέμας λυτάς.

Έπειτα οι καλλισργημένοι άγροί έπαυσαν. Και πάλιν τó τοπίον μετεβλήθη, κάθε ίχνος πολιτισμού έξέλειψεν. Ούτε δρόμοι εύθεϊς πλέον, ούτε σύρματα τηλεγραφικά. Στενά μόνον και έλικοειδή μονοπάτια, ανάμεσα από φοινίκας, κάκτους, άλλας και άλλα δένδρα παντοειδή.

Μέσα εις τήν πρασινάδα, έδω κ' εκεί, έφαινοντο καλύβαι από μπαμπού και από κλάδους φοινίκων.

Τέλος, οι κύριοι τής εύφόρου ταύτης άφρικανικής γωνίας, οι Μαύροι, έντελώς γυμνοί υπό τόν φλογερόν ήλιον, έπεριπατούσαν με ήσυχον βήμα, φορτωμένοι τά τόξα, τά βέλη και τά δόρατα του συνήθους όπλισμού των.

δινόμενα σμήνη των έντόμων, των όποιων ή πτήσις έγέμιζε τόν άέρα από βόμβους άρμονικούς.

Άόριστα και μακρυνά εις τήν άρχην ένεδυναμούντο δλονέν τά βραχνά αλλά παταγώδη κοάσματα των βατράχων, έρχόμενα τρόπον τινά εις προϋπάντησιν των ταξειδιωτών. Ητο ή θορυβώδης όρχήστρα του βάλτου.

Επί τέλους, μακρά άργυρά ταινία έφάνη στίλβουσα ως καθρέπτης, εις τó βάθος τής κοιλάδος. Ητο ο Τουγέλας ή «ό ποταμός ό έμπνέων τήν φρίκην» ως έπωνομάσθη υπό των Ζουλοϋ, ένθυμουμένων τας μάχας και τας σφαγές, αι οποίαι τασάκις έδαψαν με άφθονον αίμα τας όχθας του.

Ο Μπαμπού έπισπεύδει τó βήμα των ίππων, οι όποιοι με μίαν έσχάτην προσπάθειαν, φθάνουν εις τόν ξύλινον εκείνον οικίσκον, ό όποιος φαίνεται τελευταώς εις τά σύνορα του Άκρωτηρίου και τής Ζουλουλάνης. Είναι ο ταχυδρομικός σταθμός, όπου οι ταξειδιώται θα διανυ-

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

Μιά μέρα, ή Μαρία κατέβη εις τó περιδóλι.

Έκει που περιπατούσεν ήσυχα, αισθάνεται έξαφνα ένα πράγμα νά τήν τραβά από τó φουστάνι. Τής έφάνη ότι τά μυτερά δόντια κάποιου θηρίου έχώθησαν εις τó φόρεμά της και τó εξέσχιζαν.

— Χριστούλη μου! Παναγίτσα μου! Μανούλα μου! ξεφωνίζει. Ένας λύκος γυρεύει νά με φάη!... Νταντā, νταντā! βοήθεια!...

— Όχι, κυρία Μαρούλα, τής άποκρίνεται ή νταντā. Μονάχα ή τριανταφυλλιά σ' έπιασε με τάγκάθια της. Στάσου τώρα νά σε ξεκαρφώσω, και μὴ είσαι έτοι φοβητσάρα, γιατί' είναι ντροπή.

Παρακάτω, ή κυρία Τρομάρα βγάζει πάλι τες φωνές:

— Νταντā! ένα φειδι! ένα φειδι!

— Ψέμματα...

— Άλήθεια, σου λέω.

— Που είναι τó;

— Νά τó! κρύφτηκε σέ μιά τρύπα του τοίχου.

— Μά τότε λοιπόν δέν θά ήταν μεγάλο.

— Καλέ τί λές, νταντā! Ηταν μεγαλύτερο από τόν μπαμπā, και είχε ένα στόμα σαν κροκοδείλος!

— Πώ, πώ! μάνα μου!... Πώς έγλύτωσησες! Για νά τó ιδώ κ' έγώ... Ού!

Και ξεύρετε τί ήταν αυτό τó τρομερό και φοβερό φειδι; Μιά σαύρα! Νά και ή ούρίτσα της που φαίνεται 'στη σχισμάδα του τοίχου.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 118.)

«— Ἐγώ, λέγει ἡ Γεναιοδωρία, ἑκατοί- κησα με μίαν οἰκογένειαν, ἡ ὅποια ἀπε- τελεῖτο ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ κόρην Ὁ πατέρας ἦτο λοχαγός, ἡ κόρη, ἡ ὅποιον πρὸ ὀλίγου εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδὰς τῆς, ἦτο τὸσον γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη, ὥστε ἔλεγα ὅτι θὰ ἦμουν εὐτυχῆς ἂν ἔμενα μαζί τῶν διὰ παντός. Ἐπειτα με συνεικνίει καὶ ἡ οἰκονομικὴ τῶν καταστάσεως ἡ ὅποια δὲν ἦτο διόλου ἀνθηρὰ, διότι ὁ λοχαγὸς δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν μισθὸν του. Μίαν ἡμέραν, ἡ Ἀνθή, — οὕτως ὀνομαζέτο ἡ κόρη, — ἐπέτετο εἰς τὸ παρὰ θυρὸν κ' ἐπ' ὀριζόμενος τὸν πατέρα τῆς. Μία γραφαὶ ρυκένδυτος ἐπέρασαν ἀπὸ κάτω :

— Ἐλεημοσύνη, χριστιανοὶ ! κόμειτε ἐλεημοσύνη ! .. ἐθρηνολογῶσεν.

Ἡ Ἀνθή παρακινήθη ἀπὸ ἐμέ, τῆς ἔδωσαν ἀμέσως εἰκοσιπέντε δραχμάς, τὰς ὅποιας ἡ ζητιὰνα ἀρπάξε κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὔτε εὐχαριστῶ... Μόλις ἔφυγεν αὐτῆ, νὰ ὁ πατέρας :

— Ὁ ψωμᾶς ἔστειλε τὸν λογαρια- σμὸν. Ἀνθή μου, δός μου τὰς ἐκατὸ δρα- χμάς πού σου ἔδωσα τὸ πρωὶ νὰ μου φυλάξῃς.

— Δὲν μου ἔμειναν πᾶρα μόνον ἐβδο- μῆντα πέντε, γιατί ἔδωσα εἰκοσιπέντε σὲ μιά πτωχῆ, πού μου ἔφάνη πολὺ δυσ- τυχημένη. . .

— Τί ; ! μὰ κέρη μου, εὐὸ δὲν εἶσαι ἔστ' αὐτὰ σου ! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν, ὅτι ἂν διδῃς ἀπὸ εἰκοσιπέντε δραχμῶν σὲ κά- θε πτωχὸ που ἔρχεται, σὲ λίγο θὰ πεθάνω- με τῆς πείνας ; Ἐτσι σ' ἔμαθαν ἔστὸ Παρθενωγωγεῖο ; . . .

Ἡ Ἀνθή ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐλυπήθη, καὶ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς ἐπῆνεσεν τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόφρονά αἰσθημάτων τῆς, τὴν ἐγά- ἰδευσεν, τὴν ἐφίλησε καὶ . . . τὴν παρεκά- λεσε νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃ. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο κάπως δύσκολον, ὅσον ἐγὼ, ἡ Γεν- ναιοδωρία, ἔμενα εἰς τὸ σπῖτι. Διότι ὄχι μόνον ἡ Ἀνθή το ἐξανάκαμε, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν πατέρα τῆς νὰ συγχυσθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἐξω φρενῶν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὁ ἴδιος ὁ λοχαγὸς παρεσύρετο εἰς γεναιοδωρίας ἀνωτέρας τῶν πόρων του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι γρήγορα τοὺς ἐλείψαν τὰ χρήματα καὶ ἐπειδὴ ἡ φτώχεια φέρει γρίνια, τὰ μα- λώματα ἦσαν συχνά. Ἀδύνατον πλὴν ἐν- νὰ σταθῶ ἐκεῖ μέσα ! Ἐφυγα λοιπὸν κ' ἐγώ, συλλογιζομένη ὅτι, ὅπου τὸ εἰσὸ- δημα εἶνε μόνον διακόσια δραχμαὶ τὸν μῆνα, ἐκεῖ δὲν εἶνε βέβαια ἡ καταλληλο- τέρα κατοικία δια τὴν Γεναιοδωρίαν !»

Αἱ Ἀρεταὶ ἐπιθυροῖσαν κάτι, ἡ δὲ Πρό- νοια, στραφεῖσα πρὸς τὴν Δικαιοσύνην εἶπε : — Τώρα εἶνε ἡ σειρά σου. Ἐπι-

θυμῶ νὰ μάθω πὼς ἐπέρασε τοὺς δώδε- κα αὐτοὺς μῆνας. Σὺ βέβαια δὲν θὰ ἐπρο- ξένησες κανένα κκχόν.

Ἡ Δικαιοσύνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

«— Ἀλοιόμονο ! ἤρχισεν ὑπάρχου- ν μέρη ὅπου ἡ παρουσία μου δὲν εἶνε καὶ τὸσον ὠφέλιμος, ὅπως θὰ κρίνετε μετ' ὀλίγον καὶ σεις. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆγα εἰς τὰς Ἰνδίας, κ' ἐκεῖ ἑκατοί- κησα μ' ἓνα Βραχμᾶνα. Μ' ἔστενοχώρει πολὺ καὶ με κατέθλιβεν ἡ κοινωνικὴ δι- αίρεσις τῶν Ἰνδιῶν εἰς ἐλευθέρους καὶ εἰς δούλους. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ὑπεξέρω τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκονται οἱ δούλοι; οἱ Παρίαι, καὶ ἤρ- τισα νὰ ἐνεργῶ διὰ τοῦ Βραχμᾶνος μου πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των Ἀτυ- χῶς, οἱ ἄλλοι Βραχμᾶνες ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Παρίαι τὸν ἐθλεπαν με ὑποψίαν ! .. Τί δὲν ἤκουσα εἰς ἐκεῖ- νον τὸν ἀδικον τόπον ! Με εἶπαν Γρέλ- λαν, με εἶπαν Ἀνοησίαν, με εἶπαν Φιλο- δοξίαν. Φρίττω καὶ νὰ το συλλογιζώ- μαι . . . Ἐπιτέλους κατεδίκασαν καὶ εἰς θάνατον τὸν δυστυχῆ Βραχμᾶνα, με τὸν ὅποιον συνέζων. Ἐκάη ζωνιανός, ὡς βέβηλος καὶ ἱερόσυλος ! Τότε ἔφυγα μα- κρὰν ἀπογοητευμένη, ἀπηυθεμένη, ἀ- ποροῦσα πὼς ἦτο δυνατόν ἐγώ, ἡ Δι- καιοσύνη, νὰ παρῆξομαι τὸσον καὶ νὰ προξενῶ τόσα κακά.»

Ἀμα ἐτελείωσεν ἡ διήγησις τῆς Δι- καιοσύνης, ἔλαθε τὸν λόγον ἡ Ἐλεη- μοσύνη. «— Ἐγώ, εἶπεν, ἔκαμα ἐξ ἀρχῆς μίαν μεγάλην ἀνοησίαν. Με εἴλκυσε τὸ γῆρας, κ' ἐνόμισα βίαι τὸ καλλίτερον που εἶχα νὰ κάμω, ἦτο νὰ συμμερισθῶ τὴν κατοικίαν μιάς γραιῆς πλουσίας Ἀυ- τῆ δὲν εἶχε διόλου κρίσιν, καὶ ὅτι ἔκα- μνε τὸ ἔκαμειν ἐξ ἐνοστίτου. Καὶ τό- σον πολὺ τὴν ἐπέδρασα καὶ τῆς ἐπεβλή- θην, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ ὄκνηροὶ καὶ οἱ μέθυσοι τῆς πόλεως ἐτρέφοντο ἀπὸ αὐτῆν. Ταῖσινοπαλεῖα ἦσαν πάντοτε γε- μάτα . . . Ἐπὶ τέλος ἐνόησα ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπεφάσινα νὰ φύγω, ἐλπίζουσα ὅτι οὕτω τὸ κακὸν θὰ ἐδιορθώοντο. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἀ- κριβῶς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν ἐπιδη- μία τύφου ἄλλ' εἶχα κέρη πλέον τὴν ἀ- πόφασίν μου καὶ ἔφυγα, ἐν' ᾧ τὴν ἡ παρουσία μου θάπτεσκεν χρησιμωτέρα.» Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Φιλοξενίας, ἡ ὅποια εἶπεν :

«— Ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλά-δος, εὐρέθηκα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰρλαν-δίας. Ἐπῆγα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὸ Δουβλίον, κ' ἑκατοίκησα μ' ἓνα κύριον πολὺ πλούσιον. Εἰς τὸ τέλος ὅμως τὸν ἀφῆσα πάμπτωχον καὶ ἔφυγα, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸ σπῖτι του θέσις οὐ- τε δι' ἐμέ τὴν ἴδιαν.»

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μετὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας τῶν Σχημάτων, τοὺς ὁποίους ἔδωσα εἰς προηγούμενον φύλ- λον, θὰ ἐξετάσωμεν σήμερον τὰ κυριώτερα τῶν ἐν χρήσει Σχημάτων ἐν συντόμῳ.

Κυθόλεξον. — Εἰς τὸ Κυθόλεξον ὀρίζονται καὶ καθέτως πρέπει νὰ σχηματίζονται αἱ αὐταὶ λέξεις. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Σχῆμα πρέπει νὰ πο- τελεσθῇ ἀπὸ τῶν λέξεων, ὅσα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς πρώτης καὶ ἀπειναντίας ὅσαι εἶνε αἱ ζητού- μενα λέξεις, τὸσα θὰ εἶνε καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκά- στης διὰ τοῦτο, ὅταν προτείνωμεν πρὸς λύσιν Κυθόλεξον, συνήθως δὲν διαγράφωμεν τὸ Σχῆμα δι' ἀστερίσκων, — ὡς περιττόν. — Ἄλλ' ἀρκούμε-θα εἰς τὸν ὀρισμὸν ἐκάστης λέξεως, εἴτε πεζῶς, εἴτε ἐμμέτρως. Παράδειγμα :

- 1.— Τροπὴ γλυκεῖα. ΜΕΔΙ
2.— Μέρους νοσῶδες. Λύσις: ΕΛΟΣ
3.— Ρῆμα. ΛΟΥΩ
4.— Ἐπίρρημα. ΙΣΩΣ
Ἄντι νὰ ὀρίσωμεν τὰς λέξεις τοῦ Κυθόλεξου, δυνάμεθα νὰ το σχηματίσωμεν ἑλλίπεις, σημει- οῦντες τινὰ μόνον ἐκ τῶν στοιχείων του, τὰ δὲ λοιπὰ δι' ἀστερίσκων. Οὕτω :

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον με τὸ Κυθό- λεξον, σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα κανονι- κά Σχῆματα, παραδείγματος χάριν, ὁ Ρόμβος, τὸ Τρίγωνον, τὸ Παράλληλογράμμον, τὸ Ὀρθογώνιον, κτλ. τῶν ὁποίων ἰδοὺ παρα- δείγματα :

(Ρόμβος) Ε ΜΥΣ ΑΘΗΝΑ
(Τρίγωνον) ΜΥΣ ΘΗΡΑ
ΕΥΠΟΡΟΣ ΗΡΑ
ΣΩΡΟΣ ΝΑ
Σ Α

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ δύο τελευταῖα, ἄλλαι λέξεις ἀναγινώσκονται καθέτως καὶ ἄλλαι ὀρι- ζοντικῶς, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀναγινώσκον- ται αἱ αὐταί.

Πυραμῖς. — Ἡ Πυραμῖς εἶνε τρόπον τινα μία μεσοστίχη. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν λέ- ξεων, αἱ ὅποιαι τὴν σχηματίζουν, ἀποτελοῦν ἄλλην λέξιν, ἀναγινωσκομένην καθέτως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Παράδειγμα :

Β ΕΑΝ ζωντικῶς ἀναγινώσκον-
Σ Ι Τ Ο Σ ται αἱ λέξεις : Ἐάν,
Η Σ Ι Θ Δ Ο Σ Σίτος, Ἡσιόδος, Πα-
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η ραδικευή, καθέτως δὲ μόνον ἡ λέξις Βάτος.

Τὴν Πυραμίδα δυνάμεθα νὰ προτείνωμεν καὶ ἄνευ σχήματος ὀρίζοντες μόνον τὰς λέξεις τῆς, διότι ὁ λύτης γνωρίζει βίαι ἡ πρώτη τῆς λέξης (ἐκτὸς τοῦ στοιχείου τῆς κορυφῆς) ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα, ἡ δευτέρα ἀπὸ πέντε, ἡ τρίτη ἀπὸ ἑπτὰ, καὶ οὕτω καθεστῆς. Συνήθως ὅμως τὴν προτείνωμεν διὰ σχήματος καὶ ὀρισμοῦ ὡς ἑξῆς :

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν φυτόν.
+ = Σύνδεσμος.
+ = Δημητριακὸς καρπός.
+ = Ἀρχαῖος ποιητής.
****+**** = Ἡμέρα.

Ἡ Πυραμῖς δὲν πρέπει νὰ ποτελεῖται ἀπὸ ὀλιγωτέρας τῶν τεσσάρων λέξεων (με τὴν καθε- τον πέντε) οὔτε ἀπὸ περισσοτέρας τῶν ἑξ, διότι

κατανεῖ ἀνοικονόμητος. Εἷδη Πυραμίδος εἶνε :

α') τὸ Πυραμοειδές, τοῦ ὁποίου αἱ λέξεις δὲν εἶνε μεγαλήτεροι ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην κατὰ δύο στοιχεῖα ὅπως εἰς τὴν πυραμίδα, ἀλλὰ δύναν- ται ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ εἶνε ἰσομεγεθεῖαι. Παράδειγμα :

Ο Χ Ι
Ε Ι Σ
Α Λ Λ Ο Σ
Μ Ε Λ Ο Σ
Ε Ν Τ Ε Λ Η Σ
Μ Ι Τ Υ Λ Ο Σ
Ε Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ
β') τὸ Ἀκανόνιστον, ἄθροισμα λέξεων, αἱ ὁποῖαι, μ' ἐν ἰσονδηποτε ἐκ τῶν στοιχείων των (ἀρχικόν, τελικόν, μεσαῖον, τρίτον κτλ.) ἀπο- τελοῦν ἄλλην λέξιν, ἀναγινωσκομένην καθέτως. Παράδειγμα :

ΕΥΒΟΙΑ
ΗΛΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΙΑ
ΔΑΚΩΝΙΑ
ΦΘΙΩΤΙΣ
(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἴον πρὸς τὸν ἰατρὸν του :
— Κύριε ἰατρε, μὴ σὰς κακοφανῇ, παρακα- λῶ, πού δὲν ἀρροσθησῶ τὴν τὸσον καιρὸν...

Ἡ μήτηρ αὐτηρῶς :
— Σὺ ἔδωσα ἓνα πορτοκάκι νὰ το μοιρα- σθῆς. Σὺ, Γεώργη, μὴ ὑπεσπῆθης νὰ μὴ φά- γῃς τὸ μερίδιόν σου πρὸ τοῦ φαγητοῦ, καθὼς καὶ ἡ Μαρτίεττα. Γιατί μ' ἐγέλασται :

— Μὰ ὄχι, μαμμὰ, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργησ θαρ- ραλέως, ἐγὼ ἔφαγα τὸ μερίδιόν τῆς Μαρτίεττας κ' ἐκεῖνη τὸ δικὸ μου.

Πόσων γρονῶν εἶσαι, Τάκη ;
— Ὀκτώ ἑτῶν.
— Πῶς ; πέρυσι ἦσουν ἕξ, καὶ φέτος ἕγινες ὀκτώ ;
— Μὰ ὁ φετεινὸς χρόνος εἶνε δίσεκτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ»
Ἡ «Νέα Σκηνή» προτοιμάζει τὴν τὸν «Μικρὸν Λόρδον» καὶ μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέ- ρας θὰ δώσῃ τὴν πρώτην παράστασιν. Θὰ το μάθετε ἀπὸ τὰ προγράμματα, — ἂν δὲν προσθά- σω νὰ σὰς το εἶπω ἐγώ, καὶ δὲ σπεύσετε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο εἰς τὸ θέατρον με τοὺς γονεῖς σας ἢ τοὺς μεγαλήτερούς σας ἀδελφούς, διὰ νὰ θαυμάσετε τὸ ἔκδορον αὐτὸ δράμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιτιδικὸν γραμμένον διὰ τὴν νεολαίαν. Τὸ θέατρον, τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως τοῦ «Μι- κροῦ Λόρδου» θὰ εἶνε τὸ συνενεκητήριον ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως». Καὶ ἐπειδὴ τὸ θέατρον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς χωρέσῃ διους με τὰς σι- γογενείας των, εἰς τὴν πρώτην παράστασιν θὰ ὑπάγουν μόνον ὅσοι θὰ προσθάσωμεν νὰ πάρουν ἑνωρῆς εἰσιτήρια. Οἱ ἄλλοι θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν δευτέραν.

Τὴν μεταφράσιν τοῦ «Μικροῦ Λόρδου», κα- θὼς σὰς εἶχα εἰπῆ καὶ ἄλλοτε, ἔκαμειν ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος.

ΔΙΑ ΤΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ

Ἡ Γραμματεὺς τοῦ Φροντιστηρίου τῶν Νη- πίων Ἀντὶ Ἑλένη Ρούσσου, μοῦ διεβίβασε τὴν

κατωτέρω ἐπιστολὴν τῆς «ἀγνώστου γονέων» μικρᾶς Ἄννας. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ εἶνε τὸσον εὐχλωτὸς ἐν τῇ παιδικῇ τῆς ἀφελείᾳ, καὶ τὸσον συγκινητικῆ, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν συνο- δεύσω με σχόλια. Εἶμαι βέβαια ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ συγκινηθοῦν βαθύτατα καὶ θὰ προσφέρουν τὴν δεκάραν των διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια τοῦ «Φρο- ντιστηρίου τῶν Νηπίων».

Ἰσοῦ ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικρᾶς Ἄννας.
« Τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας Κεφαλᾶ, πού εἶνε εἰς τὸ σχολεῖο τῆς κυρίας Μάσσωνος, μοῦ εἶπε, ὅτι ἡ καλὴ τῶν ἡ δασκάλα εἶπε εἰς ὅλα τὰ παι- διὰ, ἂν θέλουν, νὰ πηγαίνουν κάθε ἐβδομάδα μιά δεκάρα καὶ νὰ τὴν ρίχνουν εἰς ἓναν κουμ- παρᾶ, πού θὰ ἔχη ἡ δασκάλα τοὺς, καὶ ὅταν μαζευτοῦν πολλές δεκάρες, νὰ ἀγοράζωμεν γιὰ εἰμᾶς, πού δὲν ἔχομε πατέρα ἢ μητέρα καὶ εἰμᾶς καὶ πτωχὰ, πράγματα καὶ νὰ μὰς δίδουν.
« Τώρα θὰ μὰς δώσουν κόκκινα αἰγά, κουλού- ρες καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, γιατί ὁ κουμπα- ρῆς ἐμάςεψε πολλές δεκάρας.

«Μοῦ εἶπε ἡ δασκάλα τοῦ Φροντιστηρίου μας, ὅτι καὶ ἐκεῖνα τὰ παιδάκια πού διαβάζουν τὴν ἐφημερίδα πού λέγεται «Διάπλασις τῶν Παί- δων» θὰ κάμουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα; θὰ ρίχνουν καὶ αὐτὰ ἀπὸ μίαν δεκάρα τὴν ἐβδομάδα ἔστω κουμ- παρᾶ, καὶ μ' αὐτὰς τὰς δεκάρας θὰ μὰς ἀγορά- ζουνε καὶ ἄλλα πράγματα καὶ θὰ ἔχομε πολλά. Τὸ εἶπα καὶ εἰς ἄλλα τὰ παιδάκια τοῦ Φρο- ντιστηρίου καὶ ἐχαρήκαμε.

«Μὰς εἶπαν αἱ κυρίας πού μὰς ἀγαποῦν πολ- λὺ, νὰ κάνουμε κάθε βράδῴ τὸ σταυρὸν μὰς γιὰ νὰ ζήσωμεν πολλὰ χρόνια δια τὰ παιδάκια πού μαζεύουν δεκάρας γιὰ ἐμᾶς τὰ πτωχὰ. Καὶ αὐ- τὴ τὴν προσευχὴν τὴν κάνουμε κάθε βράδῴ. Ἐρω- τήσα τὴν δασκάλα μου, ἂν το ζέωμεν τὰ παιδά- κια πού μὰς δίδουν δεκάρας ὅτι εἰμᾶς παρακα- λούμε τὸ Θεὸ κάθε βράδῴ γι' αὐτὰ, καὶ ἡ δασ- κάλα μὰς μοῦ εἶπε πὼς θὰ τογραφή εἰς τὰ παι- δάκια γιὰ νὰ ζέρωμεν.

«Τῆς εἶπα : νὰ το γράφουμε καὶ ἐμεῖς ; Καὶ μοῦ εἶπε : γράψε το σὰν μπορεῖτε, καὶ γι' αὐ- τὸ το γράψα καὶ ἐγὼ καὶ τὸ διάβασα ἔς τὰ ἄλ- λα τὰ δικὰ μὰς πτωχὰ παιδιὰ καὶ ἐχαρήκαμε. Ἡ δασκάλα μὰς μοῦ εἶπε ἅμα το γράψω, νὰ το δώσω εἰς αὐτῆ γιὰ νὰ το στείλῃ, γιατί ἐγὼ δὲν ξέρω. Μοῦ εἶπε νὰ βάλω στὸ τέλος καὶ τὸ ὄνο- μά μου, πού τὸ λένε Ἄννα. Τὴν ἐρώτησα γιὰ- τί τὰ ἄλλα παιδάκια γράφουν καὶ τὸ ὄνομά τους καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους, καὶ ἐγὼ γράφω μόνον ἄννα ; Ἡ δασκάλα μου ἐλάφη, ἅμα τὴν ἐρώτησα γι' αὐτὸ, καὶ δὲ μοῦ εἶπε τίποτα. Ἡ κυρία Ἑλένη πού ἄκουσε νὰ ρωτᾶω, μοῦ εἶπε πὼς δὲν ξέρωμεν πὼς λέγεται ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, γιατί δὲν τους εἶδανε ποτὲ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ Φροντιστήριον, οὔτε ἐγὼ τοὺς εἶδα ποτὲ, καὶ δὲν ξέρете πόσο ἀγαποῦσα καὶ νὰ τοὺς ἰδῶ. Ὅταν βλέπω ἄλλους πατέρας καὶ μη- νᾶδες καὶ ἔρχονται γιὰ τὰ παιδιὰ τους, ἐγὼ πάγω κρυφὰ εἰς τὴν αὐλή, καὶ κλαίω, καὶ κλαίω.»

Νικόλαος Γ. Ζουμέτικε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φέραιαν πασχάλινην κάρταν με τὰ κα- λὰς εὐχὰς. — Καὶ σίνα ἐπίσης, Πετρομύρον.
« Σήμερον εἰς τὸ Σχολεῖόν μας, — μοῦ γρά- φει ἡ Μυστηριώδης Φύσις, — ἔγιναν αἱ ἐξετά- σεις τῶν μικρῶν, καὶ ἔκαμαν πολλοὺς διαλό- γους σου, τὴν «Θαυμασίαν Μηχανὴν» τὸν «Θεῖον Ἀρχιμήδην» κτλ. τὰ ὅποια κατεχειρο- κρητήθησαν. Τὰ παιδιὰ ἐπαῖξαν λαμπρὰ. Ἀλλὰ ἡ περισσοτέρα ἐπιτυχία εἶνε εἰς τοῦ. συνεργάτας σου, εἰ ὅποιοι σκολιτῶν τὰς ἐξετάσεις τῶν παιδιῶν με τοὺς λαμπροὺς των διαλόγους, καὶ κάμνουν τὸ ἀκροατήριον νὰ σκάζῃ ἀπ' τὰ γέλια με τὰς εὐφυολογίας των. — Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πού συντελεῖ κ' ἐγὼ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐξετάσεων.

Ἐλαθα τὸ εὐχέτηριον τηλεγράφου σὰς, Θεο- σαλικῆ Τάκη καὶ Γαλιάντρα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἀληθῶς ἀνέστη !

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσω τὴν πληρο- φορίαν σου, Καρδιότην-ῶστα. Εἶσαι ἐλευθερὸς νὰ στείλῃς ἀργότερα τετράδια, εἰς ὅσους σοῦ ἐπρό- τευνα, καθὼς καὶ νὰ μὴ στείλῃς διόλου. Μό- νον ὁ προτείνων καὶ λαμβάνων τετράδιον ὀφεί- λει νὰ το ἀνταποδῶσῃ ἀμέσως : ἂ, τότε δὲν ἐπιτρέπονται ἀναβολαί.

Χαίρω πολὺ, Ἐρεσία Κορη, διὰ τὴν ἐπιτυ- χίαν σου εἰς τὸ δράμα «Ἡ ἄλωσις τῆς Παλμύ- ρας», εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβες μέρος. Δὲν ἐννοῶ ὅ- μως τὰ παραπόνου σου, καθὼς καὶ τοῦ Καρα- μπαμπᾶ. Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σὰς ἀγαπᾶ ; Δὲν εἶσθε παιδιὰ μου καὶ σεις ; Ἄν ποτὲ δὲν σὰς ἀπῆντησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαθα τὴν ἐπι- στολήν σου.

Ἐγέλασα με τὴν ἀπάντησιν τοῦ μικροῦ ἀνε- ψιοῦ σου, Φιλέρημον Ρόδου. Ἀλλ' ἂς τὴν ἀ- κοῦσουν καὶ οἱ ἄλλοι. — «Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέ- κτησεν ἓνα παιδάκι (νὰ σὰς ἔρη !) Ὅταν δὲ ἐπῆγα ἐγὼ εἰς τὸ σπῖτι καὶ ἠρώτησα τὸν τε- τραετῆ υἱὸν τῆς τί παιδί ἦτο, κορίτσι ἢ ἀγόρι, μοῦ ἀπῆντησεν ἀγερωχῶς : — Ὅχι, ἓνα μουρου- δάκι !»

Ἐλαθα κάτι λύσεις χωρὶς ὄνομα, χωρὶς ψευ- δωνύμου, χωρὶς τίποτα. Τίνας νὰ εἶνε ἀρὰ γε ; Ἐλαβα ἐπίσης καὶ μίαν πασχάλινην κάρταν ὀλωκεδιόλου ἀνώμυον. Ἄχ, μικροὶ μου ἀφηρη- μένοι !.

Ἐγνώριζα τὸν καλὸν σου πατέρα, Ἄγγυ Περιστεράκι, καὶ δὲν ἤξευρες πόσον με κατέ- θλιβεν ὁ θάνατός του. Ἄν καὶ ἀργά, δέξου καὶ τὰ ἰδικὰ μου θερμότηας συλλυπητήρια.

Ἐξεννοῦντῆ ἡ πληροφορία σου, Σιωπηλῆ Νύξ [Ε], καὶ ἀπὸ τὰς ὀλίγας πού πῆραν εὐση- μον Καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ, Κ' ἐγὼ δὲν ἤμπορεσα νὰ λύσω τὸ ἄνιγμα ἐκεῖνο τοῦ Σολωμοῦ.

Ἐγχαρίωσα τὰ ψευδώνυμά των δεχο- μαὶ μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Λαμπρὸν Κιθαροφθὸν (Κ. Γ.) Ἐλ- ληρικὸν Ἡρωϊσμὸν (Ν. Δ. Μ.) Φύλλων (Γ. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ πού προτιμᾷ· πρέπει ὅμως νὰ εἴ- πα εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι εἶνε θλιυδόν : ἡ Φύλλος τῆς Φύλλου, ἀρχαία πόλις, ἔπου ὑπῆρχε καὶ γὰρ τοῦ «Φύλλου Ἀπόλλωνος.» καὶ Δη- μήτριον τὸν Φαληρέα (Σ. Β. Δ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας : ἡ Μυστηριώ- δης Φύσις πληροφορεῖ τὴν Ἑλληνοπούλιαν ὅτι δὲν τὴν βλέπει πλέον διατί ; — τὸ Φιλέρημον Ρόδου ἀσπάζεται τὸν Ρόδου Ἰπποκρίτην καὶ τὸν συγχάριε διότι ἔλαβε ψευδώνυμον τῆς πατρίδος του — ὁ Κουασιμώδης χαιρετᾷ τὴν Ἄδραν τῆς Κερκύρας καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι θὰ ἔβαζεν ἄλ- λας ἀπαντήσεις εἰς τὰ Μ. Μυστικά, ἂν ἐγνώ- ριζε ποῖα εἶνε — ἡ Πειραικὴ Νύξ ἀσπάζεται τὴν Ἀθάνα Καρδίαν, καὶ ζητεῖ τὸνομά τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, διότι ἀπὸ τὰ ἀρ- χικὰ τῆς δὲν ἐνόησε τίποτα. — τὸ Κίρκειον Ἄσμα ἐρωτᾷ τὸ Ἐρμῶδον Νέφος ἂν ἔλυσεν τὴν Ἀσκησὶν πού του ἐπρότεινε. — ἡ Νερόβια τῶν Σπετσῶν πληροφορεῖ τὸν Σερπαντῆν, καὶ δὲν ἐνόησε καθόλου τὴν ἐρώτησιν του· δὲν τὴν βλέ- πει καθήμερον καὶ τὴν χαιρετᾷ ; — τὸ Λευκὸν Κῆρον χαιρετᾷ τὸ Φορητὸ τῆς Εὐγενείας καὶ το ἐρωτᾷ ἂν τὸ ἐπείραξε τὸ Π. Πνευμά του ἡ Βέρθα Γ. Κόλλμαν ἐρω

